

Latviešu tautas pasaka

Eža kažociņš

UDK 398.21(474.3)
EŽ010

Šī grāmata tulkota 3. vieglās valodas līmenī.
Nesaprotamie un grūtie vārdi ir skaidroti.
Grāmatā ir ilustrācijas.
Tās palīdz uztvert tekstu vai vārda skaidrojumu.
Grāmata tapusi sadarbībā ar biedrību “Rīgas pilsētas “Rūpju bērns””.

© Tekstus tulkojušas Vineta Bite un Gunta Bite
Vieglās valodas konsultantes Irīna Meļņika un Gunta Anča
© Vāka dizaina un ilustrāciju autore Gunta Bite
© Latvijas Neredzīgo bibliotēka, izdevums, makets, 2022

Iespiesta Latvijas Neredzīgo bibliotēkā Rīgā, Strazdumuižas ielā 80

Kādam tēvam un mātei nebija bērnu.

Viņi abi bija veci.

Tāpēc viņi lūdza Dievam:

“Dod mums kādu bērniņu!

Kaut vai tik maziņu kā ezītis!”

Tajā brīdī no aizkrāsnes izlīda mazs ezītis.

Aizkrāsne ir sprauga starp krāsni un sienu.
Krāsni kurina ar malku siltumam.

“Es esmu jūsu dēls!”

Ezītis teica.

Tēvs un māte priecājās.

Viņi audzināja ezīti kā savu dēlu.

Kādu dienu māte teica ezītim:

“Kādam vajag ganīt cūkas.

Taču tu esi tik maziņš!

Cūkas var tevi sabradāt.”

“Es varu ganīt cūkas!”

Ezītis atbildēja.

“Vai nebaidies no cūkām?”

Māte jautāja.

“Es no cūkām nebaidos!”

Ezītis iesaucās.

Ezītis ganīja cūkas mežā 3 gadus.

Pa to laiku cūku bars bija izaudzis liels.

Cūkas vairs nevarēja saskaitīt.

Ezītis cūkas pieskatīja labi.

Neviena cūka nebija pazudusi.

Ezītis ganīja cūkas kāda valdnieka zemē.

Dažreiz valdnieks jāja uz mežu medīt.

Reiz valdnieks mežā apmaldījās.

Mežā viņš redzēja cūku baru.

Ezīti garajā zālē valdnieks neredzēja.

“Kur ir cūku gans?”

Valdnieks sauca.

“Es esmu te!”

Garajā zālē atbildēja ezītis.

“Kur tu esi?”

Valdnieks jautāja.

Ezītis iznāca no garās zāles.

Abi satikās un brīnījās.

“Kā tik mazs var ganīt cūkas?”

Valdnieks jautāja.

“Kā tik liels var apmaldīties mežā?”

Ezītis jautāja pretī.

“Izved mani no meža!”

Valdnieks lūdza.

“Dod man savu jaunāko meitu par sievu!

Tad izvedīšu!”

Ezītis teica.

“Ko vēl ne!

Negribu tādām mazām ezītim atdot savu meitu!”

Dusmīgi teica valdnieks.

“Kā gribi!

Tad meklē ceļu pats!”

Ezītis atteica.

Valdnieks aizjāja.

Visu dienu viņš klīda pa mežu.

Vakarā valdnieks atkal satika ezīti.

“Palīdzi!

Izved mani ārā no meža!”

Valdnieks lūdza ezītim.

“Kāpēc gan ne!

Par to gribu precēt tavu jaunāko meitu!”

Ezītis atbildēja.

“To gan nevaru!”

Valdnieks teica.

“Kā vēlies!

Tad meklē ceļu pats!”

Ezītis atteica.

Valdnieks aizjāja prom meklēt ceļu pats.

Kādu laiku viņš jāja pa mežu.

Pēc brīža valdnieks atkal satika ezīti.

“Izved mani ārā no meža!”

Valdnieks lūdzās.

“Kāpēc gan ne!

Dod man savu jaunāko meitu par sievu!”

Ezītis teica.

“Labi!

Došu savu jaunāko meitu tev par sievu!”

Valdnieks atbildēja.

“Vai tu man apsoli?”

Ezītis jautāja.

“Apsolu!”

Valdnieks teica.

Ezītis parādīja valdniekam ceļu ārā no meža.

Ezītis skrēja pa priekšu.

Valdnieks uz zirga viņam sekoja.

Valdnieks laimīgi tika ārā no meža.

Ezītis ar valdnieku sarunāja kāzu dienu.

Tad ezītis skrēja atpakaļ pie cūkām.

Līdz kāzām palika 3 dienas.

Ezītis aizveda cūkas mājās.

Tēvs bija laimīgs satikt ezīti.

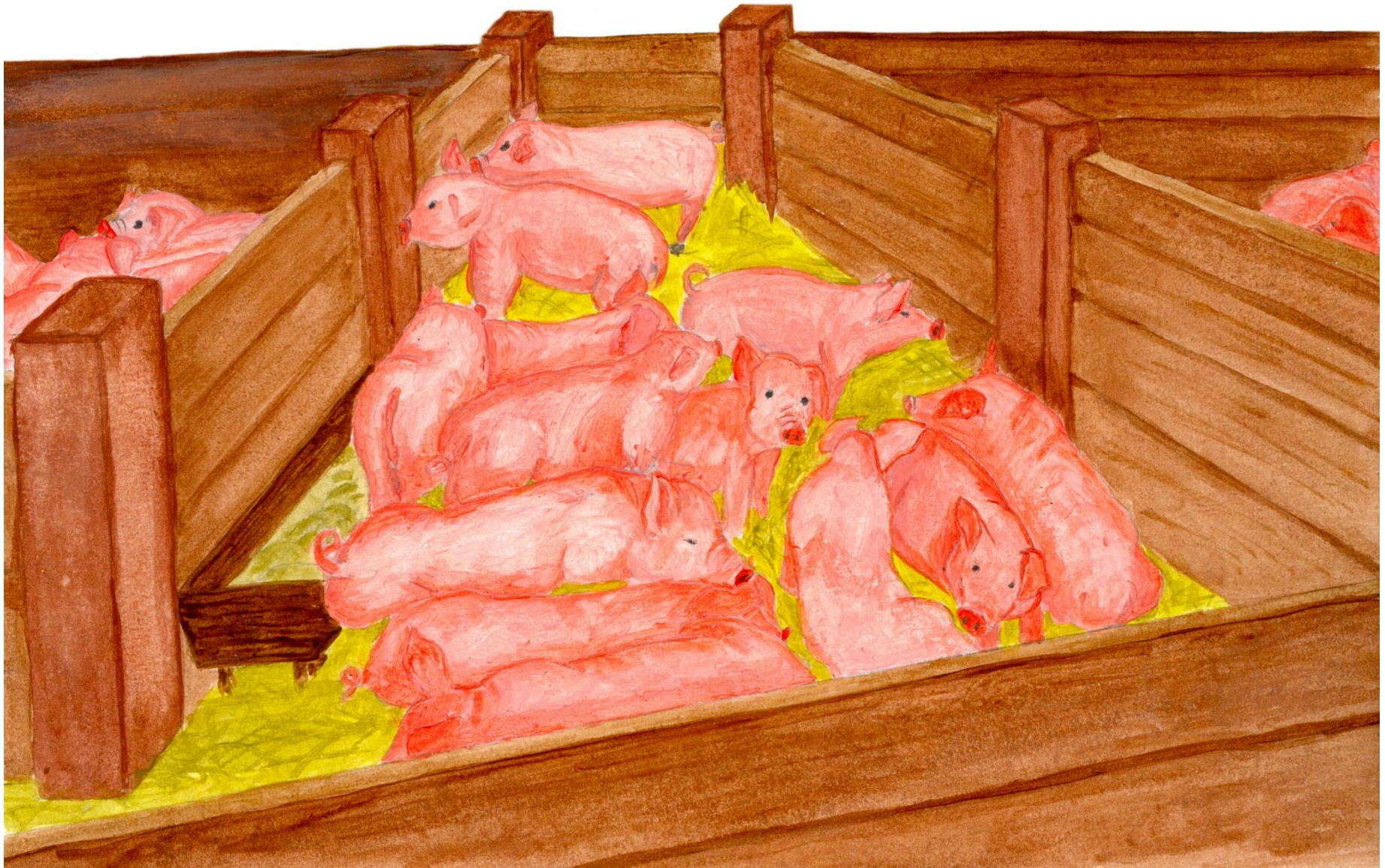
Viņš priecājās par lielo cūku baru.

Visa kūts un aizgaldi bija pilni ar cūkām.

Kūts ir māja dzīvnieku turēšanai.

Aizgalds ir atdalīta vieta kūtī dzīvnieku turēšanai bez piesiešanas.

Arī viss pagalms bija pilns ar cūkām.

Pagāja 3 dienas.

Ezītis pamodās agri no rīta.

Viņš uzvilka svētku drēbes.

Savu kažociņu ezītis uzvilka pa virsu svētku drēbēm.

Ezītim bija kariete no bērza tāss.

Kariete ir seno laiku mašīna.
Parasti karieti velk zirgi.

Tāss ir bērza miza.

Ezīša karieti vilka 2 melni gaiļi.

Ezītis brauca uz pili pie valdnieka jaunākās meitas.

Tomēr valdnieks negribēja pildīt ezītim doto solījumu.

Valdnieks lika karavīriem mest akmeņus.

Viņš gribēja salauzt ezīša karieti.

Karavīri ripināja lielus akmeņus karietei virsū.

Tāču gaiļi ar karieti palēcās uz augšu.

Akmeņi izripoja karietei pa apakšu.

Tā gaiļi nosargāja ezīša karieti.

Ezīša kariete atbrauca līdz pašām valdnieka pils durvīm.

Abi gaiļi nodziedāja:

“Kikerigū!

Mūsu valdnieka znots atbraucis!”

Znots ir meitas vīrs.

No pils iznāca valdnieka jaunākā meita.

Viņa iecēla ezīti zīda priekšautā un ienesa pilī.

Priekšauts ir daļa no apģērba.

Priekšauts neļauj nosmērēt drēbes.

Priekšautu aizsien ap vidukli priekšā apģērbam.

Valdniekam bija vēl divas vecākas meitas.
Abas vecākās meitas smējās un ļauni jokoja.
Jaunākā meita viņās neklausījās.

No rīta jaunākā meita iecēla ezīti priekšautā.

Viņi gāja uz baznīcu precēties.

Jaunākā meita uzcēla ezīti uz ķebliša.

Ķeblītis ir mazs un zems soliņš.

Tad jaunākā meita uzvilka ezītim uz pirksta gredzenu.

Tā valdnieka jaunākā meita kļuva par ezīša sievu.

Viņa atkal iecēla ezīti priekšautā.

Sieva ar ezīti gāja atpakaļ uz pili.

Cilvēki par viņiem smējās.

Taču sieva cilvēkos neklausījās.

Vakarā ezītis gāja gulēt.

Viņš novilka kažociņu un nolika to kājgalī.

Kājgalis ir vieta gultā.

Gultas kājgalī cilvēks liek savas kājas.

Kažociņu redzēja sieva.

Kāpēc jāvelk mugurā tik adatainu kažociņu?

Sieva nolēma kažociņu sadedzināt.

Ezītis gulēja ciešā miegā.

Tikmēr sieva iemeta kažociņu ugunī.

Kas notika pēc tam?

Ezītis saslima.

Viņš mocījās sāpēs un gandrīz nomira.

Sieva par to ļoti raudāja.

Taču ezītis nebēdājās par slimības sāpēm.

“Ar mani viss būs labi,”

ezītis mierināja sievu.

“Tev nevajadzēja dedzināt kažociņu.

Pēc divām nedēļām kažociņš pats pazustu!”

Viņš skaidroja.

Ezīti gaidīja pārvērtības.

Pēdējā slimības diena ezītim bija visgrūtākā.

Tomēr vakarā ezītis izveseļojās.

Viņš 3 reizes izšņauca degunu.

Tajā brīdī ezītis pārvērtās par staltu ķēniņa dēlu.

Ķēniņš ir karalis.

Valdnieks bija priecīgs.

Viņš ļāva ķēniņa dēlam valdīt savā zemē.

Tā ķēniņa dēls kļuva par jauno valdnieku.

Viņš atveda savus vecākus uz pili.

Tagad arī vecāki dzīvoja pilī.

Ķēniņa dēls ar sievu dzīvoja laimīgi.

